

Tirsdag
24. Januar.

Dagen.

Nr. 20.
1837.

Redigeret af Th. Overskou. Udgivet og forlagt af A. C. Nostock.

Forsendes, i Folge Kongelig allernaadigst Tilladelse, med Pakkeposterne i Danmark og Hertugdommerne.

Bulletin.

Hans Majestæt Kongen har i afgigte Nat havt Søvn, der var noget afbrudt ved Hosten; Kræsterne ere bedre, Appetiten som de foregaaende Dage.

Kongens Palais, den 24de Januar 1837.

E. Fenger.

F. z. g. H. 58371256 $\frac{1}{2}$ + 1 —

København, den 24de Januar.

Af d'Hrr. Prof. Clausen, Conferentsraad Collin, Grev Reventlow Cimini, Etatsraad Dumreicher, Prof. Freund, Fabrikant Gamst, Hofraad Hambro, Prof. Hoyer, Grev C. Moltke, Oberst v. Prangen, Grosserer Puggaard, Justitsraad Rathgen, Kammerjunker Scavenius, Prof. Schouw, Prof. Thiele, Etatsraad Treschow og Commandør-Capitain Luxen er udstedt en Indbydelse til ved Bidrag engang for alle eller aarlig i tre Aar at understøtte Oprætten af et Museum for Thorvaldsens Værker. Det hedder i denne Indbydelse: „I Lobet af de sidste ti Aar ere flere Sendinger af Thorvaldsens Arbeider, baade i Gibbs, i Marmor og i brændt Leer, ankomne hertil. Af disse har Frue Kirke og Slottet modtaget deres Deel, og det, som deraf endnu henstaaer i Corridorer og afdøves Kamre, vil dog engang komme til at opfyldte dets Bestemmelse og forhøjre den Bygning, som det skal prydde; men det største Antal af disse Kunstsager, som ikke har nogen saadan fast Bestemmelse og som for endel tilhører Thorvaldsen, findes adspilitede deels paa Charlottenborg, deels paa Slottet, deles i Magasinerne, da der flettes et Sted, hvor man blot nogenlunde passende funde opstille dem samlede. I blant disse Arbeider findes der ikke saa usuldendte, saavel af dem, der ere bestilte til Slottet og Kirken, som af dem, om hvis Bestemmelse vi ikke vide noget sikkert. Deres Afsendelse maa dersor synes os gaadefuld, saafremt vi ikke ville sætte den i Forbindelse med en Uttring, som Thorvaldsen alt saa ofte og saa alvorligt, især i de senere Aar, har gjentaget, at han igjen vilde besøge Danmark og, som det synes, paa en længere Tid. Vi have desuden Formodning om nye Sendinger, der sikkert ville gjøre os bekjendte med de fortrinlige Værker, som vi nodig savne mellem de allerede modtagne. De med Opbevaringen og Opsætningen forbundne Vanskælheder ville da paa ny gjøre sig gjeldende, og en alvorlig Forlegenhed vil opståe, dersom Meesteren selv skulle komme, inden der for Alvor var tenkt paa at afhjælpe, hvad der mangler. Længselen efter Fjodelandet er det Baand som sterkest drager ham til os; dog folger han jo tillige ofte gjentagne Indbydelses, og opfølder et almindeligt Ønske; hvor uskjonsomt altsaa, om vi ikke vilde sorge for, at han uhindret kunde dvæle mellem de bekjendte Skikkeler, som vilde lade ham gjenfinde Italien i Danmark, lade ham i Erindringen gjenemleve sine feireste Maddoms-Aar der, hvor han finder

sin Ungdoms betydningsfulde Minder og hvor han maa se helst ønskede, at finde den Hvile, som selv den næst Utrættede til sidst stunder efter. — Talen er her ikke om at sørge for et Atelier og hvad dertil hører; thi, naar Thorvaldsen kommer, vil han, efter sit eget Valg, finde Charlottenborg rede til at modtage sig, og Værketet færdigt til at lade Meistrens Slag Klinge, saasnart han vil. Men her spøges, om det sommer sig, at hans afsluttede Arbeider, som alt findes her, eller kunne ventes hertil, blive adspilitede paa hoist forskellige Steder, eller henligge i Kasserne? og, paa hvilken Maade man bedst kunde forberede dem et værdigt Samlingssted? Hvorledes det første af disse Spørgsmål maa besvares, derom ville alle være enige. Ogsaa for en værdig Opbevaring af Thorvaldsens Arbeider vil der sikkert være et eensmægt Ønske. Dog her fordres mere; her fordres afgjorende Skjendsgjeringer for, at vi ere værdige til at bevare dem hos os, at vi erkjende deres fulde Værd. Thi disse Værker have en dobbelt Betydning: de indeholder en rig Kilde til den ældste Rydelse, og de aabne vort Øje for Herligheden i antik, som i christelig Kunst. — Da Thorvaldsen havde modelleret sin Jason, forbundes Rom ved at see en Billedstotte, der beroede paa de samme usravigelige Grundlove, som Oldtidens beundrede Arbeider. I mere end trehundrede Aar havde man i Kunstens Land opdagt Antikerne, samlet, copieret, op højet dem; men alligevel valkede den moderne Skulptur usikker hid og dit, indtil en dansk Kunstner gav den No og Fasthed. Og eue det havde været nok til at forevige ham. — Dog Thorvaldsen har endnu et høiere Krav paa vor Beundring og Erkjendtlighed. Ingen af alle hans Samtidige har kraftigere end han arbejdet paa at tilintetgjøre de hule, livlose former, som man i lang Tid havde villet trænge Kunsten i; og i høiere Grad end nogen af dem, forenede han en uheldet Modtagelighed for det skjonneste i Fortidens Kunst med Selvstændighed, Uskyldighed og Styrke i sin Maade at see og opsatte Gjenstandene paa. Antik Naivitet og christelig Fromhed have afvexlende og eiendommeligt udpræget sig i hans Arbeider. Han lært den moderne Plastik, — hvad Raphael saa herligt havde viist i Maleriet, — at det ei er Formen, som bestemmer Kunstens Væsen og Character, men den høiere Aand, som reent og kraftigt udtaler sig gjennem den; og at de samme former, under Kunstnerens Hænder, ville stivne til hedensk Trods, eller boie sig til christelig Hengivenhed, saafremt Udtrykket for disse Sindsstemninger stærkt og klart har oppelet sig i hans Sjæl. — Ester at Opmærksomheden er henvendt paa, at selv det Bifald, hvormed Thorvaldsens Værker blev modtagne, har uvenligt skilt dem fra hverandre og saaledes udstykket det store, skjonne Billeder af hans Kunstnerliv, at dets fulde Betydning efterhaanden maa søkkes og tage sig, og at allerede nu fun saa af Thorvaldsens Beundrere, som ei til forskellige Tider have været i Rom, kjende hele det Omfang af erotisk Lune og tragisk Dybde, som be-

væger sig i disse Værker, ytre de Indbydenbe, at den hellige Pligt, at vørne om Kunstnerens Minde, at befordre den flæsste, fuldstændigste, mest levende Erkjendelse af hans Fortjenester, og saaledes lade hans Genius ustandset og usvækket virke paa senere Stægter, ikke bedre og fuldstændigere kan udfores end i hans Hovedby, som ene kan opvise hans ridligste, alt saameget lovende Ungdomsarbeider, og som tillige er prydet med ikke saa af hans Manddoms meest fuldendte Værker. „Tænke vi os en Bygning,” hedder det endvidere, „opreist og indrettet til at modtage alle de Aftostninger over hans Modelle, som findes her og i hans romerske Atelier, samt alle de Arbeider i Marmor, brændt Leer o. s. v., der ikke have nogen anden Bestemmelse. Rummet skal være saa godt benyttet, den architectoniske og malede Decoration anvendt med saamegen Smag, Lyset saavel beregnet, og de forskjellige Gjenstande saaledes sammenstillede i større og mindre Kredse af bestegtede Foresællinger, at de plastiske Arbeider der maatte sole sig ligesom hjemme og fremvisse roligt og klart, med al den kunstneriske Virkning, som er nedlagt i dem, og, hvor det gjordes fornødent, saa at sige fuldstændiggjorte ved en tilsvarende Omgivelse. Tænke vi os denne Bygning tillige som et værdigt, nationalt Mindesmærke ved dens architectoniske Charakter og dens Beliggenhed, saa have vi her det første, svage Udkast til et Museum, hvor et fuldstændigt, harmonisk Billed af Thorvaldsens daadlige Liv kunde træde Bestuenen imode. At et saadant Foretagende vilde tækkes Thorvaldsen som den skønneste Erkjendelse af hans Fortjenester, derom kunne vi voere forvissede, og med Glæde vilde han see sine Arbeider saaledes samlede og opstillede, saaledes bevarede og overantvordede til kommende Tider. Det vilde være en virksom Anledning for vore Kunstnere til at vise sig deres store Mester og Folkets Tillid værdige. Det vilde fremkalde en Kappehyst, en Samvirken mellem de forskjellige Kunstmæg og Haandværkere, der ikke kunde blive uden heldbringende Folger. Kun ved den udholdende Anstrengelse, den Nædebonhed til at offre, som Begeistringen for et saadant Foretagende og den faste Overbevisning om dets Nødvendighed fremkalder og vedligeholder, kan det iværksættes og fuldendes. Men Offere, som vilde overstige Enkeltes Kræfter, eller maatte synes affækende for en Classe af Samfundet, kunne uden Banstelighed bringes, naar alle Stænder forene sig derom. Thi det gjelder om et Værk, der har sin kraftigste Opsordring i Nationens Øre, og først da vinder sin fulde Betydning naar det tilhører Nationen. Og handle vi da blot opoffrende? Kunne vi betragte det som et ringe Vederlag, at Lysten til den forstående Nydelse af dannende Kunst og Sandsen for det Skønne kraftigen bliver økter, Almeenaanden høvet, Fremmedes Angelsel tilbundet? Kun ved et saadant Foretagende kunne vi, som overlode det til en Fremmed, at være den optredende Thorvaldsens Belgjører og Beskytter, gjenvinde Ret til at kalde den fuldendte Kunstner vor Landsmand i Ordets skønneste Betydning. — Da Thorvaldsen i 1819 besøgte os, modtoge vi ham med jublende Begeistring, thi han havde knyttet sin velgrundede, europæiske Veromnelse til det danske Navn. Vi vare henrykte ved at see ham iblandt os, thi Kunstnerens Høihed glemtes over Landsmandens elstelige, hjerrelige Personlighed. Da mødte vi ham ei alene med en ungdommelig Enthusiasme, men vi beredte ham tillige en ny Kampplads, som han henteude nogle af sine rigeste Hæderskranser paa. — Modtoge vi ham dengang saaledes, hvorledes ville vi da modtage ham nu, dersom han kommer alderstegen, hæderkronet, ledsgaget af nye Skatte, til Berigelse for vor Hovedstad? Hvor sorgeligt, dersom han skulle finde, at hin Begeistring kun havde været hurtig opblussende, og at Ligegyldighed og Småsighed rugede over de os betroede Kunstmæg! Lader os ikke glemme, at den Mand, der æredes af mægtige Herskere som Rusidens første Kunstner, er født i Danmark, og at vi skylder vor egen Værdighed som Nation, her at handle saaledes, at

der ingen Mistanke skal hvile paa os, som om vi ei forstode at skjonne paa den Lykke, der er vederfaret os, og at vi ikke skulle ligesom tillade andre at tillegne sig den Øre, der tilkommer os. — Længe tor vi heller ikke betenkelsige töve med hvad vi ville gjøre. Halvtredstidsbyrde klar ere allerede henrundne siden Thorvaldsen modtog Akademiets første opmuntrende Belønning, og kunne vi end fortære os til, at han gaaer en kraftig Oldingsalder imøde, saa maae vi tillige et andet slag pleier at medsøre for den alt for Trygge? — „At der udfordres betydelige Summer til Udførelsen af et saadant Monument, vil letteligen indsees; men fordeles disse Summer paa en saa stor Deel af Nationen, som vilde være orsælig, ser at det i Sandhed kunde blive et nationalt Mindesmærke, da vil Bidraget neppe blive besværligt for røgen, især da det kan fordeles paa tre klar. Heller ikke er nogen Grændse sat for Bidragets Størrelse, da det synes lige saa ubbilligt, at hindre den Mundhed, som synder af større Evær, som at udelukke selv den ringeste Skjerv, der bydes med et velbilligt Sind.” Alle Meddelelser i denne Anledning, saavælsom Planerne, naar de ere afbenyttede, bedes tilsendt Hr. Conferentsraad Collin i usfrakerede Breve.

Hamborgerposen var vid „Dagens“ Slutning Kl. 3 ikke ankommen.

Kjøbenhavns Bors, den 24de Januar 1837.

Hamburg 2 M. — à vista 202.

Species 202.

Specier solgt til 12 Mbd. 17 f. b.

Bant Disconto 4 Procent.

London 2 M. — à vista 1 Mbd. f. S. og L.

Norske Speciesedler pr 100 Specier . . .	177 $\frac{1}{2}$	178	Mbd. Sedl.
Svenske Sedler pr Rigsbaler Rigsjyld . .	48 $\frac{1}{2}$	48 $\frac{1}{2}$	Mbd. Tegn.
4 Procent kongl. Obligationer (uden Renter) .	90 $\frac{1}{2}$	91	Mbd. Sedl.
Dito over 2000 Mbd. Sik	—	—	Mbd. Sedl.
Dito Dito	89 $\frac{1}{2}$	90	i Banco.
Nationalbankobol (af Laanet 4de Febr. 1820)	102 $\frac{1}{2}$	103	Mbd. r. S.
Dito Dito	103 $\frac{1}{2}$	104	i Sedler.
4 Pret. uopsig. Rigsbokb. Reuter pr. 6te Jan.	102 $\frac{1}{2}$	103	rede Solv.
4 Pret. norsk Laan ved Hambro & Son af 1828	101 $\frac{1}{2}$	—	rede Solv.
4 Procent nye norske af 1834	101 $\frac{1}{2}$	102	i Banco.
4 Procent Dito Dito af 1834	101 $\frac{1}{2}$	102	i rede Solv.
4 Procent uopsig. norske Statsobligationer . .	—	—	Mbd. Banco.
4 Procent svenske Hypothekskasse Obligationer .	92	—	i Banco.
3 Procent nye danske Obligationer	73	—	L. Sterl.
Asiatiske Compagnies Actier	—	—	i Sedler.

Postesterretninger.

Portugal.

I folge de sidste Esterretninger var i Lissabon Noligheden uforstyrret. Imod Engleanderne hersker endnu det gamle Had. Hvor forbittret Folket er paa dem, erfares iblandt andre Exemplar deraf, at Dronningen ikke længere tor lade sin engelske Kudst høre for sig. Da denne nylig lod Prinsens Heste tilslide i Parken ved Ajuda, blev der bag ved en Beirmosse skudt paa ham, saa Auglen paa forbi hans Øren.

Spanien.

En i Morning Chronicle meddelel Privatberetning om Kampen ved Bilbao, meddeler følgende: Veiret var den 24de koldt og regnfuldt, og først Kl. 4 om Eftermiddagen var Flydebroerne og Baadene bereede, uagter de engelske Matrosen, som alene iværksatte Tinglen, gjorde kraftige Anstrengelser. Kl. 4 indtraadte Ebben, og det var meget tvivlsomt, om den spanske Skonnert og Kanonbaadene, som skulle dække Matroenbrenne, vilde kunne modstaae Strommen. Til samme Lid